

[Camre]

skabt en pengeregighed, en likviditet, ude i samfundet, og for at den ikke skal have nogle negative virkninger, må denne likviditet suges op. Det sker altså ved, at man sælger disse statspapirer.

Derfor er det ikke ganske rigtigt, når det undertiden siges, at det er en måde, hvorpå man opsuger en ledig kapital, som ellers kunne bruges til andre investeringsopgaver. Vi skal huske, at denne pengeregighed altså er skabt via statens underskud. Den er skabt først, og den neutraliseres derefter delvis ved salget af statspapirer.

Under behandlingen af det foregående lovforslag var der en af ordførerne, der brugte en række udtryk hentet fra området sundhed og sygdom. Jeg finder grund til at bruge nogle af disse betegnelser om det foreliggende forslag. Der er en tendens til, at man siger: lånoptagelsen er udtryk for, at der er en sygdom i samfundets økonomi. Jeg vil gerne sige: der er en sygdom i samfundets økonomi, den sygdom er den internationale økonomiske afmatning, det er ledigheden, det er krisen. Men det, vi drøfter her, er ikke sygdommen, det er medicinen. Det er den medicin, som skal bruges for at bekæmpe krisen. Nu er det jo sådan, at i nogle tilfælde er medicinen ikke særlig behagelig at indtage, nogle gange smager den ikke godt, men at undlade at indtage medicinen kan være overordentlig skæbnesvangert for patientens helbred. Det gælder også med den lovgivning, vi behandler i dag.

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne sige, at vi støtter gennemførelsen af lovforslaget.

Gammelgaard (KF):

Vi hørte ikke noget fra den socialdemokratiske ordfører om, hvad socialdemokratiet vil gøre ved det store underskud på statsbudgettet, som altså medfører en rekordagtig lånoptagelse, en rekordagtig udstedelse af statsobligationer. Det sagde ordføreren intet om. Det er åbenbart således, at man fra den socialdemokratiske ordførers side ikke lader sig anfægte af, at det er blevet ret så kraftigt hævdet, at i 1990, altså ved udgangen af dette tiår, skal tre fjerdele af statens indtægter dækkes ved optagelse af statslån.

Man tager udgangspunkt i et bruttokasseunderskud, hvis størrelse ikke kendes fra

tidligere, når man her ansøger om en bemyndigelse til indenlandsk lånoptagelse, der andrager 80 mia kr.

Vi er nu derhenne, hvor de samlede ydelser på statsgælden i 1982 lægger beslag på over en tredjedel af statens totale indtægtsmasse. Jeg kan yderligere anskueliggøre den byrde, man her pådrager sig, derved, at stort set alle statens indkomster fra den direkte beskatning skal til for at dække de løbende ydelser på statsgælden; så stor en gæld er vi nu oppe på.

Det er jo ikke grebet ud af luften, når en kendt økonom inden for fagbevægelsen på den socialdemokratiske kongres talte om statsbankerot. Vi ved udmærket, at ledende ministre i den nuværende regering kun havde hånlatter tilovers for denne tale, men ikke desto mindre må det spørgsmål rejses, om staten til stadighed kan leve op til forpligtelser af den størrelsesorden, som man altså nu påtager sig. Kan man til stadighed tilbagebetale disse forpligtelser?

Fra forskellig kompetent økonomisk side er det blevet stærkt understreget, at der er realitet i talen om statsbankerot, og jeg vil gerne her yderligere citere professor, dr. polit. Svend Aage Hansen fra Københavns universitet, som til B.T. den 1. oktober 1981 har sagt følgende:

»Det er ikke tit, jeg udtaler mig, og jeg har haft store betænkeligheder ved det. Jeg ved, at mine advarsler kan skabe uro, men hvis ikke der sker noget, kører tingene bare videre, og for hvert år der går, bliver problemerne mere og mere uoverstigelige.

Det er klart, at mange vil se en fordel i, at vi længst muligt fortsætter med at lyve for hinanden ved at bortforklare, at situationen ikke er så alvorlig og så akut, som tallene tyder på. . . . Det er fundamentale indgreb, der skal til nu. Man har hældt en skraldespand ud over hr. Steffen Møller, men ministrene har intet sagt om, hvilke gode ideer de har. Formentlig fordi de ingen har.«

Der er ingen vej uden om offentlige besparelser, en konkurrenceforbedrende politik, der formindsker arbejdsløsheden her i landet. Der må sadles om i den økonomiske politik. Staten kan ikke holde til den enorme gældssætning, som er indeholdt i det foreliggende lovforslag.

(Kort bemærkning).